

ΚΟΙΝΟΣ Ο ΑΓΩΝΑΣ ΣΕ ΑΕΙ, ΤΕΙ, ΚΕΣ ΓΙΑ ΟΛΟΠΛΕΥΡΗ ΜΟΡΦΩΣΗ ΚΑΙ ΣΤΑΘΕΡΗ ΔΟΥΛΕΙΑ!

1. Η Οδηγία 36/2005 στην ουσία αποτελεί την ολοκλήρωση, στο νομοθετικό επίπεδο, των παρεμβάσεων που ξεκίνησαν με τις οδηγίες 89/48/ΕΟΚ, 92/51/ΕΟΚ, 2001/19/ΕΚ, ως το δεσμευτικό εκείνο θεσμικό πλαίσιο, στο οποίο πρέπει να προσαρμοστεί και το αντίστοιχο ελληνικό. Ένα πλαίσιο που προβλέπει και επιτάσσει:

- **διάσπαση του ενιαίου εκπαιδευτικού κορμού οριζόντια**, σε κύκλους (το γνωστό 3+2+3 και οι όποιες παραλλαγές του), κατά το αγγλοσαξονικό σύστημα των Bachelor-Master-PhD και **κάθετα**, σε ατομικές ροές **σπουδών** στο εσωτερικό του κάθε κύκλου, με το σύστημα των πιστωτικών μονάδων, των πολλαπλών συγγραμμάτων, των πολλαπλών μαθημάτων επιλογής, σεμιναρίων κλπ.
- **αποσύνδεση των επαγγελματικών δικαιωμάτων από τους τίτλους σπουδών** και η **θέσπιση** – ανεξάρτητων από τους ακαδημαϊκούς – **“επαγγελματικών τίτλων”** (πιστοποιήσεων επαγγελματικών προσόντων) μέσα από επαγγελματικές εξετάσεις, εμπειρία κλπ. **ως προϋπόθεση** για την πρόσβαση στην άσκηση του επαγγέλματος.

Στην πράξη, η εφαρμογή των κατευθύνσεων αυτών σημαίνει ότι οι σπουδές κατακερματίζονται σε ένα σκόρπιο άθροισμα επιμέρους γνώσεων και δεξιοτήτων που τις “μαζεύει” ο καθένας ατομικά, ο τίτλος σπουδών πλέον δεν αξίζει τίποτε περισσότερο από μια **απλή βεβαίωση ατομικής συλλογής γνώσεων και δεξιοτήτων**, προσαρμοσμένων στις άμεσες και συγκυριακές ανάγκες του κεφαλαίου, χωρίς καμιά αξία. Τους απόφοιτους περιμένει μια “εκλεκτή” θέση στην ανασφάλεια των ελαστικών εργασιακών σχέσεων ορισμένου χρόνου και Δελτίου Παροχής στα γραφεία, τις μελετητικές εταιρείες και στις βιομηχανίες – γιατί “πρέπει να αποκτήσουμε και εμπειρία”, όπως μας λένε. Μετά, **όλοι μαζί, από ΑΕΙ, ΤΕΙ και “κολλέγια” θα δίνουμε τις ίδιες εξετάσεις** για να πάρουμε λίγα “δικαιώματα” – που θα τα ασκήσουμε πού ακριβώς; – και ξανά στην ίδια εργασιακή αγωνία, με τις αμοιβές πείνας, τα εξοντωτικά ωράρια και τα υπέρογκα ασφαλιστικά βάρη που βιώνουμε. Και, ύστερα, **πάλι σε εξετάσεις για μια ακόμα βαθμίδα “δικαιωμάτων”** κ.ό.κ. Να που οδηγεί η αποσύνδεση του επαγγέλματος από το πτυχίο που είναι η πεμπουσία της πολιτικής της ΕΕ και των γαλαζοπράσινων κυβερνήσεων μέχρι σήμερα.

2. Οι προσπάθειες εφαρμογής της πολιτικής αυτής στη χώρα μας δεν είναι καινούργιες, ούτε περιορίζονται στα σχέδια ΠΔ του ΣΑΤΕ για τα ΤΕΙ, ή στο νόμο για τα ΚΕΣ. Αντίθετα, περιλαμβάνουν μια σειρά παραμβάσεις, όπως η λειτουργία των, δήθεν “διατμηματικών”, μεταπτυχιακών προγραμμάτων “ειδίκευσης” στα Πολυτεχνεία, τα ΠΔ 165/2000 και 385/2002, το ΣΑΕΙ κλπ., αλλά και τη συνειδητή συνδούλιση του συντεχνιακού καυγά ανάμεσα στα ΑΕΙ-ΤΕΙ, στις διάφορες ειδικότητες μηχανικών και γενικότερα, μέσα από το αυθαίρετο και αντιεπιστημονικό πλαίσιο που διέπει τα υφιστάμενα επαγγελματικά δικαιώματα. Η Οδηγία 36/2005 έχει ήδη διαμορφώσει το συνολικό πλαίσιο που ωθεί ήδη και στη χώρα μας προς την πλήρη διάσπαση των πτυχίων σε κύκλους, **εξομοιώνοντας τα πτυχία των ΤΕΙ με τα αγγλοσαξονικά Bachelor και τα διπλώματα των Πολυτεχνείων με master, καθώς και αναγνωρίζοντας τα «διπλώματα» των ΚΕΣ ως ισότιμους ακαδημαϊκούς τίτλους με αυτούς που χορηγούν τα ελληνικά ΑΕΙ**. Επίσης, προσδιορίζοντας τη διαφορά των διαφόρων βαθμίδων ως προς τη δυνατότητα εκπόνησης διδακτορικής διατριβής, που έχουν άμεσα οι απόφοιτοι πολυτεχνείων και «μόνο» αφού πάρουν μεταπτυχιακό οι των ΤΕΙ και Bachelor του εξωτερικού ή των εγχώριων “κολλεγίων” (ΚΕΣ). Ωστόσο, ακόμα κι αυτό το στοιχείο τίθεται πλέον υπό αμφισβήτηση. Στο νόμο για τα μεταπτυχιακά, η διατύπωση του άρθρου 9 περί της κτήσης μεταπτυχιακού τίτλου ως γενικής προϋπόθεσης για την εκπόνηση διδακτορικής διατριβής, θέτει ευθέως και στα Πολυτεχνεία το δίλημμα: αποδοχή των 2 κύκλων, άμεσα ή έμμεσα (μέσω της εξομοίωσης με master) ή ακαδημαϊκή εξίσωση με τα ΤΕΙ και τα ΚΕΣ. Η επιτυχής παρακολούθηση από τους τελευταίους των μεταπτυχιακών προγραμμάτων ειδίκευσης, θα τους εξομοιώνει πλήρως με Διπλωματούχους Μηχανικούς.

Με βάση αυτά, το ΣΑΤΕ διατύπωσε τις τρεις βασικές αρχές του “νέου” πλαισίου επαγγελματικών δικαιωμάτων, παραπέμποντας στην έκδοση των αντίστοιχων ΠΔ στο άμεσο μέλλον. Οι αρχές αυτές είναι:

- ✓ “Οι απόφοιτοι οποιουδήποτε τεχνολογικού εκπαιδευτικού ιδρύματος **δεν καθίστανται έτοιμοι, αλλά ικανοί για άσκηση επαγγέλματος**”,
- ✓ “**Άμέσως μετά την αποφοίτηση θα χορηγούνται με την κατάλληλη πιστοποίηση δυνατότητες περιορισμένων επαγγελματικών δικαιωμάτων. Πλήρης πρόσβαση στα επαγγελματικά δικαιώματα μπορεί να δίνεται μετά την παρέλευση εύλογου χρονικού διαστήματος ώστε να υπάρχει η δυνατότητα αξιολόγησης της εμπειρίας, των επιπρόσθετων σπουδών κ.λ.π.**”,
- ✓ “**Θα πρέπει να υπάρχει ένας φορέας πιστοποίησης τόσο των σπουδών (ακαδημαϊκών προσόντων) όσο και των επαγγελματικών προσόντων για όλους τους Μηχανικούς. Ο φορέας αυτός μπορεί να είναι το Τ.Ε.Ε.**”

Στη βάση αυτών των κατευθύνσεων, το σχέδιο ΠΔ για την αντικατάσταση του διαβόητου ΠΔ 318, περιγράφει ένα “μεταβατικό” σύστημα **τριών «βαθμίδων»** κλιμάκωσης των επαγγελματικών δικαιωμάτων **με βάση τα χρόνια επαγγελματικής εμπειρίας** (στα 4, 8 και 12 έτη εμπειρίας, αντίστοιχα), στο τέλος του οποίου και μετά από επιτυχή περάτωση της διαδικασίας πιστοποίησης στο ΤΕΕ, τα επαγγελματικά δικαιώματα του αποφοίτου ΤΕΙ θα εξομοιώνονται πλήρως με εκείνα του σημερινού Διπλωματούχου Μηχανικού. Ξεκαθαρίζεται δε ότι αυτό θα είναι μόνο η αρχή και ότι θα ακολουθήσουν αντίστοιχα ΠΔ για τα επαγγελματικά δικαιώματα και των Διπλωματούχων. Στον ίδιο δρόμο θα βαδίζει με τον ένα ή τον άλλο τρόπο και η κλιμάκωση των επαγγελματικών δικαιωμάτων των αποφοίτων των κολλεγίων-ΚΕΣ κλπ. Ήδη τέθηκε σε ισχύ ΠΔ για την εξομοίωση των Ηλεκτρονικών Μηχανικών και Μηχανικών Πληροφορικής με τους απόφοιτους 4ετών πανεπιστημιακών τμημάτων και των ΤΕΙ Πληροφορικής.

3. Η πολιτική αυτή δεν είναι τυχαία. Δεν είναι απόρροια των “κακών προθέσεων” κάποιων τεχνοκρατών των Βρυξελλών, ή του Υπουργείου Παιδείας. Είναι μια πολιτική που εφαρμόζεται ενιαία από όλες τις κυβερνήσεις σε όλες τις χώρες της ΕΕ, γιατί απαντά με τον καλύτερο τρόπο στις ανάγκες των κοινοτικών μονοπωλιακών ομίλων για:

- **φτηνό, ευέλικτο, μισοειδικευμένο επιστημονικό προλεταριάτο**, ικανό να στελεχώσει με χαμηλό κόστος και απαιτήσεις τη μηχανή της μονοπωλιακής κερδοφορίας, στα πλαίσια της γενικότερης στρατηγικής των καπιταλιστικών αναδιαρθρώσεων.
- ακόμα πιο ασφυκτικό έλεγχο πάνω στην εκπαιδευτική διαδικασία, **ένταση των ταξικών φραγμών στην ανώτατη εκπαίδευση**. Όλο και περισσότερο, τα παιδιά των λαϊκών οικογενειών θα συνωστίζονται στη μάζα των αυριανών εργατών, ενώ τα λιγότερα – σε σχέση με παλιότερες φάσεις εξέλιξης της καπιταλιστικής παραγωγής – αλλά με ανάγκη για υψηλότερο και επιτελικότερο επίπεδο ειδίκευσης και γνώσης στελέχη, θα προέρχονται κυρίως από μεταπτυχιακούς κύκλους master και διδακτορικού, σχετικά “κλειστούς” και με αυστηρότερα ταξικά κριτήρια ιδεολογικοπολιτικής επιλογής.

Στη χώρα μας, οι παραπάνω γενικές στοχεύσεις διαπλέκονται και με τις επιδιώξεις της ντόπιας ολιγαρχίας για:

- εξασφάλιση όρων μεγιστοποίησης της κερδοφορίας των εγχώριων μονοπωλιακών ομίλων στον τομέα των κατασκευών και την επιτάχυνση της συγκέντρωσης κεφαλαίου, **ενόψει της πρόκλησης** (για το κεφάλαιο, φυσικά) **των ΣΔΙΤ**. Η δραματική αύξηση της μάζας του “τεχνικού προλεταριάτου”, θα πιέσει ακόμα περισσότερο προς τα κάτω, ακόμα και μέχρι κατάργησης στην πράξη, κάθε έννοιας συλλογικού δικαιώματος (ΣΣΕ, ωράρια κλπ.).
- τη δημιουργία ενός αποπροσανατολιστικού πολιτικού κλίματος στο χώρο των μηχανικών και των τεχνολόγων. Η **όξυνση των συντεχνιακών αντιπαράθεσεων** είναι βασικό “ατού” της κυβέρνησης στην επιδίωξή της να εμποδίσει την οικοδόμηση μαζικού κινήματος διεκδίκησης ριζοσπαστικών αιτημάτων, βασισμένων στις πραγματικές ανάγκες των εργαζόμενων και της νεολαίας, ικανού να επιβάλλει ουσιαστικές αλλαγές στους συσχετισμούς σε πολιτικό και κοινωνικό επίπεδο.

4. Στο παιχνίδι αυτό, η κυβέρνηση έχει βρει **πρόθυμους συμπαραστάτες στις ηγεσίες ΤΕΕ και ΕΕΤΕΜ**. Είτε δηλώνουν σε όλους τους τόνους ότι “διαφωνούν, αλλά δε μπορούν να κάνουν κάτι” (ΤΕΕ), είτε ότι συμφωνούν και θέλουν και περισσότερα (ΕΕΤΕΜ, ιδιωτικές εταιρείες πιστοποίησης, κολλεγιάρχες κλπ.), η ουσία είναι ότι και οι δύο **αποδέχονται** τον πυρήνα της λογικής της Μπολόνια, **την αποσύνδεση πτυχίου-επαγγέλματος, την «πιστοποίηση» και τις επαγγελματικές εξετάσεις** και τσακώνονται, ως “γάιδαροι σε ξένο αχυρώνα”, για το ποιος θα αναλάβει τη διεξαγωγή των εξετάσεων αυτών! Η ηγεσία του ΤΕΕ δεν τολμά ούτε να ψελλίσει καν το αίτημα της μη εφαρμογής των κοινοτικών οδηγιών ΚΑΙ της 36/2005. Ισχυρίζεται υποκριτικά ότι οι εξετάσεις που διεκδικεί να διεξάγει στο ΤΕΕ είναι «δικλείδα» κατά της ισοπέδωσης των επαγγελματικών δικαιωμάτων. Αποκρύπτει συνειδητά το ότι, οι εξετάσεις αποτελούν το «όχημα» για την αποσύνδεση πτυχίου-επαγγέλματος σήμερα, για να ακολουθήσουν και άλλες, πιο «προηγμένες» μέθοδοι, όπως οι πιστωτικές μονάδες που ήδη εφαρμόζονται στην ΕΕ κλπ. Το ΤΕΕ, για τα μάτια του κόσμου προβάλλει ως “εναλλακτική λύση” την μετατροπή των ΤΕΙ σε Πολυτεχνεία ή το κλείσιμό τους. Σπυρδαί, όμως, να τονίσει ότι τέτοιες λύσεις δεν είναι βέλτιστες και δηλώνει σε όλους τους τόνους ότι η παραγωγή χρειάζεται μια “ενδιάμεση” βαθμίδα τεχνικών εφαρμογής, όπως τα ΤΕΙ, φτάνει να μην είναι “ανώτατα”. Γι αυτό και στηρίζει αναφανδόν την πρόσφατη εξαγγελία για “αναγνώριση του διπλώματος του μηχανικού ως Master” η οποία, όχι μόνο δεν αξίζει δεκάρα ως “ασπίδα” των δικαιωμάτων των εργαζόμενων μηχανικών, αλλά επί της ουσίας νομιμοποιεί “από τη μαλακονόπορτα” τη διάκριση σε κύκλους και αναβάλλει, στην καλύτερη περίπτωση, για ένα σύντομο μέλλον την πλήρη ισοπέδωση. Την ίδια στιγμή, προωθεί μέσα από τη συζήτηση για το «φορέα πιστοποίησης των τεχνικών επαγγέλματος» και το πρόγραμμα «ε-μηχανικοί» τις αναγκαίες υποδομές για την υλοποίηση αυτής της κατεύθυνσης της αποσύνδεσης. Αρκεί να ειπωθεί ότι, στα πλαίσια αυτού του, εκπαιδευτικού τάχα, προγράμματος, έχουν εκπονηθεί 60(!) πιστοποιημένα μαθήματα σε επιμέρους δεξιότητες της παραγωγής, στα οποία θα δώσουν εξετάσεις (σε ιδιωτικούς φορείς πιστοποίησης) υποχρεωτικά οι περίπου 3000 δικαιούχοι του προγράμματος και, σε δεύτερο χρόνο, οι υπόλοιποι (πάνω από 10000)

μηχανικοί που εκδήλωσαν ενδιαφέρον. Είναι φανερό ότι τέτοιες ενέργειες αποσκοπούν στο να διαμορφωθεί ήδη από σήμερα το κλίμα «ζύμωσης» και, τελικά, αποδοχής της κατεύθυνσης της ΕΕ.